

به نقل از: پیام فدایی، ارگان چریکهای فدایی خلق ایران شماره ۲۹۶، فروردین ۱۴۰۳

نمی‌خواهم جزئی از یک ارتش امپریالیستی باشم(*)

نام من رومن لوین (Roman Levin) است. من ۱۹ ساله هستم و در شهر بات یام "Bat Yam" زندگی می‌کنم. من در خلال یک سال گذشته در ارتش اسرائیل انجام وظیفه کرده‌ام. اما از هم اکنون از ادامه این کار خودداری می‌کنم. سرپیچی من، عملی اعتراضی به ادامه اشغال ساحل غربی اردن_ اشغالی که ۵۰ سال است ادامه داشته_ و در اعتراض به محاصره همه‌جانبه (اقتصادی، اجتماعی و سیاسی) نوار غزه می‌باشد.

چندک پیش زمانی که برای دیدار خویشاوندانم به اوکراین مسافرت کرده بودم، از دید بسیار بدی که نسبت به یهودیان در آن جا وجود دارد، شگفت‌زده و مبهوت شدم. در اسرائیل هم با دیدی فخر فروشانانه نسبت به ریشه‌های خودم و فرهنگ متفاوت خودم مواجه هستم. شاید درست با توجه به این واقعیات است که احساس همبستگی با خلق تحت ستم فلسطین در من رشد کرده است.

این روزها جنگی داخلی در اوکراین در جریان است و زمانی که چند ماه پیش برای دیدار از بستگانم در آن جا بودم، با سربازانی صحبت کردم که نمی‌دانستند زمانی که در خط مقدم جبهه جنگ جنگیده، زخمی و شاید کشته می‌شوند، سلامت و جان خود را برای چه از دست می‌دهند. من به خوبی شرایط روحی آن‌ها را درک می‌کنم، چرا که من کاملاً با سیاست نظامی‌گرایانه اسرائیل که بالاترین هدف آن استحکام و ادامه قدرت رژیم اشغالگر است مخالف هستم. این موضع‌گیری به نوبه خود من را به آن وا داشته است تا به شکلی جدی درباره ادامه انجام خدمت نظام وظیفه در ارتش اسرائیل فکر بکنم.

من از این که سهمی در فشار موجود بر خلق فلسطین داشته باشم سرپیچی می‌کنم. این روزها در مناطق اشغال شده، نواحی مسکونی تازه، تحت سلطه دولت اشغالگر اسرائیل بنا می‌شود و همزمان زمین‌های فلسطینی‌ها از آن‌ها گرفته شده و خانه‌های آنان ویران می‌گردند. تنها از سال ۲۰۰۶، اسرائیل بیش از ۲۰۰۰ خانه فلسطینی‌ها را ویران کرده است. آزادی حرکت فلسطینی‌ها در مناطق اشغالی در سطح بسیار بالایی محدود شده است. این امر هم در مورد حرکت در داخل مناطق مسکونی آن‌ها و هم هنگام ترک این مناطق صادق است. این حق در کلیت آن از فلسطینیانی که در نوار غزه زندگی می‌کنند، سلب شده است و متأسفانه باید گفت که ارزش استفاده از گذرنامه فلسطینی در رتبه ۱۸۹ در میان کشورهای جهان ارزیابی شده است.

در مدت انجام خدمت وظیفه، من راننده کامیون بودم و درست به این دلیل و به خاطر ایفای این وظیفه، به این گوشه و آن گوشه مناطق خیلی زیادی رفته و مسایل بسیاری را از نزدیک دیده‌ام. زمانی که برای انجام خدمت وظیفه خوانده شدم بر این گمان بودم که ارتش در خدمت منافع مردم اسرائیل است. اما اکنون و پس از انجام وظیفه در مناطق اشغالی متوجه شده‌ام که حضور ارتش اسرائیل در آنجا و از جمله تیراندازی به طرف تظاهرکنندگان در مرز حائل با نوار غزه، نه در خدمت منافع من و نه در راستای منافع توده‌های کارگر اسرائیلی می‌باشد. اندیشیدن به وضعیت و نظام اجتماعی خلقی تنها، منجر به تقویت این پندار در من شده است. من به این جمع‌بندی رسیده‌ام که نمی‌توانم همزمان با حمایت از حق فلسطینی‌ها برای استقلال شان، در ارتش امپریالیستی‌ای که این حق را از آنان سلب می‌کند انجام وظیفه بکنم.

درست است که از نظر صرف اقتصادی به نفع من و خانواده‌ام است که خدمت سربازی خود را به پایان برسانم؛ چرا که در اینصورت از حق و حقوق بسیار (از جمله از حق گرفتن دائمی و داشتن گواهینامه پایه یک که می‌تواند من را به کار خوبی برساند) برخوردار خواهم شد؛ اما دریافته‌ام که اکثریت فلسطینی‌های مناطق اشغالی و نوار غزه از داشتن چنین حقوق و مزایایی محروم هستند. واقعیت تلخ این است که هر سال طنابی که بر دور گردن فلسطینی‌ها انداخته شده، تنگ‌تر و تنگ‌تر می‌شود.

همزمان با چنین فاجعه‌ای، شکاف میان ثروتمندان و فقرا در اسرائیل عمیق‌تر شده است. این شکاف روز افزون و عدم اطمینان اقتصادی که هر روز بیش از روز پیش، امید کارگران اسرائیلی برای رسیدن به آینده‌ای بهتر را از آن‌ها سلب می‌کند، از جانب بورژوازی اسرائیل با علم کردن مترسک تهدید نظامی توجیه می‌شود. درست از این روست که به جای آن که در بودجه کشور، سهمی بیشتر به بهداشت، آموزش و پرورش و حق بازنشستگی اختصاص داده شود، هر سال ۲۰ میلیارد دلار هزینه بودجه نظامی می‌شود.

طبقه حاکم اسرائیل در عطش دستیابی به سود هر چه بیشتر، به رژیم‌های سرکوبگر و خفقان‌پراکنی چون رژیم‌های حاکم در جمهوری آذربایجان، سودان جنوبی و رواندا اسلحه می‌فروشد. چندی است که فروش اسلحه‌های اسرائیلی به دولت هندوستان که از اسلحه‌های اسرائیلی برای سرکوب جنبش‌های چریکی دهقانی استفاده می‌کند، افزایش بسیار یافته است. در سال‌های اخیر بالغ بر ۴۹ درصد از اسلحه‌هایی که سوداگران سلاح اسرائیلی فروخته‌اند، به دست جنگ‌افروزان هندوستان افتاده است.

نیروی نظامی با نقش خفقان‌گری که ارتش اسرائیل بر عهده دارد، سدی جدی در راه آن است که طبقه حاکم اسرائیل بیش از همه چیز از آن وحشت دارد؛ همکاری و همبستگی میان کارگران یهودی و عرب در مبارزه آنان علیه جنگ، خفقان خلق فلسطین و قدرت سرمایه. تنها از طریق همکاری و همبستگی پرولتری با کارگران عرب و دیگر گروه‌های تحت ستم می‌توانیم به آینده‌ای بهتر فارغ از جنگ، اختناق و بهره‌کشی دست بیابیم.

* نویسنده رومن لوین: سربازی اسرائیلی که به جرم سرپیچی از ادامه نظام وظیفه و حمل اسلحه در ۲۶ فوریه ۲۰۱۹ (۷ اسفند ۱۳۹۷) به یک ماه زندان محکوم شد.

مترجم: نادر ثانی

توضیح مترجم: برگردان به فارسی این نوشته از متن سوئدی منتشر شده در نشریه انترناسیونال "Internationalen" انجام گرفت. متن انگلیسی آن در سایت <https://mondoweiss.net/2019/03/israeli-military-refusenik/> موجود است.